

dog vist miste for mange Vælgere paa Valgdagen, hvis de bød de gamle Mennesker, at de straks skulde gaa over til det lave Beløb, der er fastsat. Men hvis man tror, at en saadan Aand er raadende indenfor Arbejderklassen, at de siger: Naar blot vi for Tiden hytter vort Skind, saa blæse være med, hvordan det senere gaar andre, saa kan de være overbevist om, at de tager fejl. Vi kan nok se, hvad der skal være gældende Lov, selv om der i Overgangstiden kun skal trækkes $\frac{1}{5}$ af i hvert Aar, indtil Beløbet i Løbet af 4 Aar er kommet ned paa den i Loven fastsatte Størrelse, i dette Tilfælde ned til de 924 Kr. Det vilde jeg selvfølgelig ogsaa have nævnt, saa man kunde godt have sparet sig at være saa hæsblesende for at sige det.

De liberale Fortolkninger, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har gjort sig til Talsmand for, vil jeg gerne understøtte saa kraftigt som muligt, thi det er jo godt, at der kan gøres det mest mulige ad denne Vej. Jeg tror nu ikke, man kommer saa langt ad denne Vej, og jeg tror derfor, at det ærede Medlem ligesom det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard gjorde ved et offentligt Møde, men desværre ikke har haft Lejlighed til at gentage her ogsaa, vil stille sig paa det Standpunkt at sige: Nej, vi maa have de Sætsler ændret og maa have gjort det muligt, at naar denne Lov er traadt i Kraft, maa det altid være muligt at skaffe de gamle den Hjælp, den Understøttelse, som er nødvendig, for at de kan have en blot nogenlunde taalelig Tilværelse. Og saa maa det ærede Medlem Hr. Martin Hansen ogsaa forstaa, at vi fra vor Side neppe har en saa klippefast Tillid til den højtærede Indenrigsminister, at vi skulde mene, at han gennem sin Fortolkning af Loven skulde ville bidrage til, at den blev praktiseret i det Omfang, som vi ønskede, og som vi stillede Forslag om, da Loven i sin Tid var til Behandling. Den højtærede Indenrigsminister har selvfølgelig ogsaa maattet stille sig pure afvisende overfor Kravet om, at Fortolkningen skulde gaa ud over Lovens Bestemmelser. Andet kan den højtærede Indenrigsminister selvfølgelig heller ikke. Men vi har ikke den Tillid til, at den højtærede Minister vil bestræbe sig for at gøre den saa human som muligt. Det er rimeligt, at det ærede Medlem har den Tillid, men han maa undskyldte, at vi ikke har den.

Jeg vil gerne fremdrage et Eksempel fra den allersidste Tid, der viser, at der ingen Anledning er for os til at nære denne Tillid til den højtærede Minister. Det Eksempel, jeg vil fremdrage, falder ind under en anden

Lov, nemlig Ulykkesforsikringsloven, som ogsaa skal fortolkes og administreres af den højtærede Indenrigsminister. Der er for ganske nylig truffet Afgørelse i en Sag, hvorved en fattig Enke af Indenrigsministeren er blevet berøvet en Erstatning, som var hende tildelt af Arbejderforsikrings-Raadet, nemlig et Beløb af 12 000 Kr. plus 200 Kr. til Begravelseshjælp. Jeg vil gerne gøre Rede for denne Sag, thi Afgørelsen af den godtgør den Antagelse, som jeg for nylig udtalte, nemlig at vi ingen som helst Grund har til at tro, at Ministerens Fortolkning af Aldersrenteloven vil blive saa human og liberal, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen mener.

Enkelthederne i denne Sag er i Korthed følgende: En Arbejdsmand Niels Hansen, som var bosiddende i Silkeborg og arbejdede ved Tem Mergelselskab, kom den 28. Maj i Fjor til Skade under Udførelsen af sit Arbejde for dette Mergelselskab og fik sit ene Ben meget alvorligt beskadiget. Han gik straks til Lægen og var under Lægebehandling i godt 2 Maaneder, indtil han saa afgik ved Døden. Den afdøde var af Mergelselskabet ulykkesforsikret og alt behørigt var iagttaget med Hensyn til Anmeldelse af Tilfældet og Dødsfaldet o. s. v., og den efterlevende Enke, som havde et lille Barn, fik da ogsaa den 21. November i Fjor Besked fra Arbejderforsikrings-Raadet om, at der var tillagt hende en Erstatning paa 12 000 Kr. samt en Begravelseshjælp paa 200 Kr. Den fattige Enke blev selvfølgelig midt i al sin Sorg og Elendighed glad for at faa denne Meddelelse om, at hun dog foreløbig var nogenlunde økonomisk betrygget. Det havde selvfølgelig ikke været nogen helt billig Tid under Mandens Sygdom — han var ikke Medlem af nogen Sygekasse —, og hun havde derfor paadraget sig nogen Gæld, men nu var der altsaa Udsigt til at faa denne Gæld afviklet samt til at faa en lille Kapital. Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelse blev, som sagt, truffet den 21. November i Fjor, men saa hørte Enken ikke videre om Sagen. Da der var gaaet lang Tid henvendte hun sig til Dommerfuldmægtigen for at faa skaffet Oplysning om, hvorledes Sagen stod. I et Brev af 17. Juni i Aar meddelte Arbejderforsikrings-Raadet, at Forsikringsaktieselskabet, hvori den afdøde havde været forsikret, havde indanket Sagen for Indenrigsministeriet. Saa hengik der atter lang Tid, og den fattige Enke ventede naturligvis med Spænding paa at faa Pengene eller i hvert Fald en Del deraf, saa hun kunde klare sine økonomiske